

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S., a.s.**, IČO: X., so sídlom v B., proti povinnému **V. V.**, bývajúcemu v B., **o vymoženie pohľadávky 4 581,- Sk s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4 Er 549/2007, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2008, sp. zn. 18 CoE 332/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2008, sp. zn. 18 CoE 332/2007 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 3. septembra 2007 č.k. 4 Er 549/2007-20 **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súde Bratislava I na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Súdny exekútor Mgr. V. C. požiadal písomným podaním z 3. mája 2007 Okresný súd Bratislava I o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre vymoženie sumy 4 581,- Sk a trov exekúcie na základe exekučného titulu – právoplatných a vykonateľných platobných výmerov S. z 5.2.2004, č. X. a z 14.2.2005, č. X., ktorými bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť na účet tejto poisťovne nedoplatky na poisťnom. K žiadosti pripojil návrh oprávnenej na vykonanie exekúcie, exekučné tituly, fotokópiu zmluvy o postúpení pohľadávok a dohody o započítaní z 30. novembra 2005 uzavretú medzi S., a.s., ako postupcom a V., a.s., ako postupníkom, fotokópiu zmluvy o postúpení pohľadávok z 30. decembra 2005 uzavretú medzi V., a.s., ako postupcom a S., a.s., ako postupníkom a overenú fotokópiu plnomocenstva pre pôvodnú zástupkyňu oprávnenej.

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesením z 3. septembra 2007, č.k. 4 Er 549/2007-20, zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dôvodil, že nie je možné kumulovať viac exekučných titulov v rámci jedného exekučného konania a vydať jedno poverenie na vykonanie exekúcie zaväzujúce na plnenie povinnosti na základe viacerých exekučných titulov.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie oprávnenej uznesením z 30. mája 2008, sp. zn. 18 CoE 332/2007, napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je správne i keď z iných ako súdom prvého stupňa v odôvodnení uznesenia uvedených dôvodov. Podľa jeho názoru nebolo preukázané v zmysle § 37 ods. 3 z. č. 233/1995 Z.z., že právo z exekučného titulu prešlo na subjekt označený v návrhu na vykonanie exekúcie ako oprávnený.

Predmetné rozhodnutie krajského súdu napadla dovolaním oprávnená (ďalej len „dovolateľka“) a žiadala ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedla, že postupom odvolacieho súdu stratila možnosť vymáhať svoju pohľadávku v exekučnom konaní, ktorá okolnosť má za následok odňatie možnosti konať. Keďže zo zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), ani zo žiadneho iného právneho predpisu nevyplýva povinnosť preukázať v exekučnom konaní prevod alebo prechod práva originálom, resp. overenou fotokópiou listiny, vyjadrila presvedčenie, že prechod práva možno preukázať aj inak (než len originálom listiny alebo jej úradne overenou fotokópiou).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas osoba oprávnená na tento procesný úkon v zákonnej lehote (§ 240 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 a nasl. O.s.p.).

V posudzovanej veci rozhodoval odvolací súd formou uznesenia, pri ktorom sú podmienky prípustnosti dovolania upravené v ustanoveniach § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci

postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ako aj ak ide o c) uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených uznesení, preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. proti nemu dovolanie nie je prípustné.

Keďže občiansky súdny poriadok pripúšťa možnosť podať dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodov uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd z úradnej povinnosti skúmal existenciu väd konania taxatívne vymedzených v predmetnom zákonom ustanovení, pričom sa sústredil najmä na dovolateľkou namietanú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. pod písm. f/.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto zákonného ustanovenia, je taký závadný procesný postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetná vada konania je teda dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré je zaručené aj Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Keďže právo na spravodlivý proces

zahŕňa aj právo na súdnu ochranu a na výkon vykonateľného rozhodnutia, za jeho porušenie treba považovať aj také rozhodnutie exekučného súdu, ktorým zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Zamietavé rozhodnutie súdu a následné zastavenie exekučného konania (ako nevyhnutný následok právoplatného uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia) totiž v konečnom dôsledku odopiera oprávnenému právo na výkon vykonateľného rozhodnutia.

Odvolačný súd rozhodnutie o tom, že neboli splnené podmienky pre vyhovie žiadosti o udelenie poverenia založil na právnom názore, že predloženie fotokópie zmluvy o postúpení pohľadávky nemožno považovať za dôkaz preukazujúci prechod pohľadávky na oprávnenú; prechod práv a povinností z exekučného titulu treba totiž v danom prípade preukázať (len) predložením originálu zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. jej overenej fotokópie. Tento záver odvolacieho súdu však nie je správny.

Podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 37 ods. 3 veta prvá až tretia Exekučného poriadku proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto

skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností.

Podľa § 38 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia [§ 37 ods. 3 (ďalej len "oprávnený")].

Na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak (§ 251 ods. 4 prvá veta O.s.p.).

Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 120 ods. 1 prvá veta O.s.p.).

Podľa § 125 veta prvá O.s.p. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie, ako aj exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Skúma najmä, či návrh na vykonanie exekúcie obsahuje všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený doložkou vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami špecifikovanými v exekučnom titule, či oprávnený, ak nie je totožný s osobou, ktorej svedčí právo z exekučného titulu alebo ak označil za povinného inú osobu, než ktorej bola uložená povinnosť v exekučnom titule, tvrdí v návrhu na vykonanie exekúcie prechod alebo prevod práva alebo povinnosti a či na preukázanie svojich tvrdení predkladá alebo navrhuje dôkaz, či oprávnený pripojil k exekučnému titulu listinu vydanú alebo overenú oprávneným orgánom, z ktorej vyplýva, že sa splnila podmienka alebo že oprávnený splnil, príp. zabezpečil splnenie vzájomnej povinnosti, a ďalej, či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O.s.p.

V štádiu exekučného konania, v ktorom sa rozhoduje o vydaní poverenia, exekučný súd vychádza z tvrdení oprávneného, ktoré sú uvedené v návrhu a z exekučného titulu. Pokiaľ

oprávnený tvrdí, že došlo k prechodu práva alebo povinnosti, súd v tomto štádiu neskúma, či tvrdený prechod skutočne nastal; postačuje, ak je prechod práva alebo povinnosti osvedčený skutočnosťami vyplývajúcimi zo spisu. Keďže v tomto štádiu konania súd dokazovanie nevykonáva, nie je ani oprávnený skúmať, či k prechodu práva alebo povinnosti skutočne došlo. Tieto otázky môžu byť až predmetom konania o námietkach povinného proti exekúcii, prípadne konania o zastavenie exekúcie. Až vtedy totiž prichádza do úvahy vykonanie dokazovania.

Zákon č. 341/2005 Z.z., ktorým sa novelizoval Exekučný poriadok s účinnosťou od 1. septembra 2005 upravil akým spôsobom sa má preukázať skutočnosť, že došlo k prechodu alebo prevodu práva alebo povinnosti. Oproti predchádzajúcej úprave (do 31. augusta 2005) sa upustilo od požiadavky, že prechod povinnosti alebo práva možno preukázať len listinou vydanou alebo overenou oprávneným orgánom, ak nevyplýva priamo z právneho predpisu. Iba v prípadoch, ak nastali skutočnosti, na základe ktorých dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu po začatí exekučného konania, stanovil požiadavku, aby účastníci priložili listinu preukazujúcu prevod alebo prechod práv a povinností v origináli alebo osvedčenej fotokópii (znenie § 37 ods. 3 veta tretia Exekučného poriadku do 30.11.2006). S účinnosťou od 1. decembra 2006 (novela Exekučného poriadku č. 585/2006 Z.z.) sa už ani v týchto prípadoch predloženie listiny v origináli alebo osvedčenej fotokópii nevyžaduje. To znamená, že počnúc od 1. septembra 2005 právna úprava od oprávneného nepožaduje preukazovať prechod alebo prevod práva alebo povinnosti, ku ktorému malo dôjsť pred začatím exekučného konania, predložením listiny vydananej alebo overenej oprávneným orgánom, ani predložením jej originálu alebo osvedčenej fotokópie.

V predmetnej veci podala oprávnená návrh na vykonanie exekúcie 2. mája 2007 a tvrdila v ňom prechod práva z exekučného titulu postúpením pohľadávky. Súčasne s návrhom predložila fotokópie zmlúv o postúpení pohľadávok, vrátane fotokópie časti prílohy. Ak v danom štádiu konania odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospeli k záveru, že oprávnená bola povinná preukázať tvrdený prechod práv a povinností z exekučného titulu predložením originálu zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. jej osvedčenou fotokópiou a z uvedeného vyvodili rozpor jej návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom, nerozhodli správne. V danom štádiu exekučného konania sa totiž oba súdy zaoberali otázkami, ktoré mohli skúmať až v neskorších štádiách konania. Tento nesprávny procesný postup súdov mal

znaky odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae) oprávnenej a mal za následok odňatie možnosti oprávnenej konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

So zreteľom na skutočnosť, že vyššie uvedená procesná vada zakladá vždy prípustnosť dovolania a je zároveň dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu, ako aj rovnakou vadou postihnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil (§ 243b O.s.p.) a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. októbra 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: